bpost
PB-PP
BELGIE(N) -
BELGIQUE

België
2950
Kapellen

8/4496
P806218

TIN LETTER

kunstplatform kappa vzw

februari 2018

tweemaandelijks tijdschrift

Letter Tien in februari 2018

Marianne Nieuwinckel

Met de eerste Letter Tien van 2018 valt er meteen een hoop creativiteit in je brievenbus. Het jaar is nauwelijks begonnen of Kappa pakt al uit met een aantal fijne projecten: twee kunstenaars breien een vervolg aan het speelse Frietkot-gebeuren, anderen zorgen onder de vleugels van Kappa voor een verrassing in Kapel De Heuvels en voor het najaar voorziet Kappa een tentoonstelling waar muziek in zit.

Het is bijzonder fijn om vast te stellen dat velen onder jullie ook los van Kappa druk bezig zijn met kunst. We mochten heel wat aankondigingen van tentoonstellingen ontvangen, die we met veel plezier op ons berichtenbord hebben geprikt. De agenda achteraan in deze Letter Tien zorgt voor een praktisch overzicht.

Yolande Van de Weerd kroop in haar pen voor een intrigerend en wat mysterieus verhaal, dat in afleveringen in Letter Tien te lezen zal zijn. Laat je meeslepen en bewaar je boekje tot de volgende editie, zodat je gemakkelijk weer inpikt op het vervolg.

Helaas moesten we in het begin van het jaar al afscheid nemen van ongetwijfeld één van de kleurrijkste Kappa-leden: Wilfried Keustermans. Onmogelijk om hem niet te eren met een in memoriam. Het vaste Letter Tien-onderdeel ‘poëzie’ sluit hierbij aan.

Verder vind je tentotips, een boekbespreking, de mooie woorden van Stille Beer en de column van Lucien Denissen.

Overtuigd dat je ook in 2018 weer veel plezier aan Kappa kan beleven? Vergeet dan zeker niet je lidgeld te betalen, als je dat nog niet gedaan hebt. Een rode bol op de cover betekent dat je je 20 euro nog moet storten. Doen!!!

Uncertain Journey - Chiharu Shiota

Onder het curatorschap van Jan Fabre en Joanna De Vos brengt ‘Het vlot. Kunst is (niet) eenzaam.’ drieënzeventig (inter)nationale kunstenaars naar Oostende op meer dan twintig locaties. Vijftig nieuwe creaties zijn te ontdekken. De expo is de tweede editie van de driejaarlijkse internationale kunsttentoonstelling in Oostende en is daarmee de opvolger van ‘De Zee – salut d’honneur Jan Hoet’ van 2015.

In de tentoonstelling staat ‘het vlot’ centraal en wordt nagedacht over het vaartuig en de vervoering van kunst. De expo gaat over de zoektocht van de kunstenaar. Over de dualiteit van creatie waarin afzondering en engagement even belangrijk zijn.

Er zijn werken van Katie O’Hagan, Luc Tuymans, Mike Figgis, Chiharu Shiota, Aslan Gaisumov, Berlinde De Bruyckere, Steve McQueen, Julius Von Bismarck, Michaël Borremans en vele andere kunstenaars. Daarnaast kan je genieten van spectaculaire live performances en live actie van onder meer stand-up comedian Penny Arcade, choreografe Chantal Yzermans, Ruben Bellinkx en Johanna Van Overmeir.

De centrale locatie en startpunt van de tentoonstelling is Mu.ZEE, maar ook minder evidente locaties als de Peperbusse, het Gerechtsgebouw en de Europatoren of de kelders van de Sint-Jozefskerk krijgen een plek op de kunstwandeling door de stad.

Het vlot. Kunst is (niet) eenzaam.
Diverse locaties - Oostende
21.10.2017 - 15.04.2018
Openingsuren afhankelijk van de locatie
www.hetvlot-oostende.be

Wilfried Keustermans

André De Nys

Op maandag 8 januari 2018 namen we afscheid van Wilfried Keustermans op de begraafplaats van Brasschaat – Rustoord aan de Max Hermanlei.

We namen afscheid van iemand met een mateloze creativiteit en een grenzeloos tekentalent.

Wilfried was de man met de schalkse blik. Zijn overvolle doos humor had hij steeds binnen handbereik.

De tentoonstellingen van Kappa kregen de laatste jaren een centrale plaats in z'n leven. Voor elke expo creëerde hij nieuw werk, geïnspireerd op het aangebrachte thema.

Hij toonde zich hiervoor uiterst dankbaar. Bij opstellen en ontmantelen van de tentoonstellingen, bij de vernissages... als er ergens een helpende hand nodig was... Wilfried stond altijd klaar.

Voor de meeste Kappa-leden werd hij een vriend waarmee je vlot kon keuvelen. Dankuwel, Wilfried!

Wilfrieds bijdrage aan 'Velo-droom' in Kapellen (2014)

Kappa-dichters Wim Haazen en Guy Renders schreven beiden een gedicht ter nagedachtenis van Wilfried.

voor Wilfriend

We vechten vaak om
alles wat we denken toch te kunnen zeker weten

Alles wat we zien en voelen
trachten we te duiden te bezingen te
beschrijven soms met fijne vingers in iets moois
te transformeren

Wie daarbovenuit steekt
slaagt er zelden in om helemaal alleen te overleven
zoekt zijn heil in ruggensteun want
iedereen moet toch een beetje kunnen leunen

‘Treur niet langer al dan niet verward om mij
en luister naar je al te vaak
verborgen zielenstem die fluistert:

Sterven maakt je vrij!’

Wim Haazen

Voor Wilfried,
een eigenzinnig mens
een eigenzinnig kunstenaar

Als je.

Als je niet te sturen bent,
Ga je meermaals uit de bocht.
Dat is meestal zonder erg
Doch eenmaal fataal.

Is dat je vrijheid?
Dan heb je geleefd

Is dat jouw vluchten?
Dan heb je gebeefd

Is dat jouw eenzaamheid?
Dan ben je geweest

Is dat de passie?
Dan is dat jouw beest

Alleen de kronkelende lijnen
Van jouw creatieve spel
Zij kunnen het weten
Want zij zijn
De sporen van...

Guy Renders

Kappa in het Frietkotmuseum 2

André De Nys

Voor een kunstenaar kan een niet voor de hand liggend opgelegd thema uitgroeien tot een boeiende uitdaging. Vraag het maar aan de fotografen van Kunstplatform Kappa.

Zij kregen zo'n niet alledaagse uitnodiging voorgeschoteld: kunst en frieten!

De combinatie van fotografie en frieten resulteerde in een boeiende tentoonstelling.

Winnie Lemmens is een all-round kunstenaar. Zij combineerde haar sculpturaal werk met hetgeen ze bij mekaar sprokkelde in frituur Max. Alleen de mayonaise liet ze onaangeroerd. Als alternatief kwakte ze een portie humor in de puntzak.

In de frietketel van Jan Daneels pruttelden Keltische runentekens. De fotograaf laat je meegenieten van een vreugdevol en zonnig menu.

Alles is te bekijken in het enige museum ter wereld waar je met een pak friet naar binnen mag: het Frietkotmuseum boven frietkot Max aan de Groenplaats12.

Jan Daneels

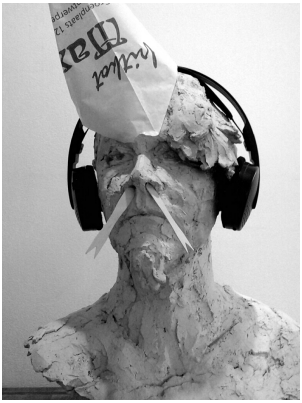

Winnie Lemmens

Fritten en fotografie van
Winnie Lemmens en Jan Daneels
Frietkot Max - Antwerpen
16.01.2018 - 16.04.2018
alle dagen van 12.00u - 24.00u

Angst

André De Nys

Tatjana Gerhard

Onze leefwereld is onmiskenbaar in transformatie. En dat gaat niet zonder slag of stoot: economische en financiële crisissen, klimaatverandering, vluchtelingenproblematieken, terrorisme... De samenleving staat constant onder druk.

Voor vele mensen gaat verandering jammer genoeg hand in hand met onrust, met angst. Zijn wij de laatste decennia verzeild geraakt in een ware angstcultuur? Heeft bang zijn te maken met ego, met de drang tot zelfbehoud, met machteloosheid, beklemming? Museum Dr. Guislain stelde de vragen aan een resem kunstenaars.

Angst is onmiskenbaar een belangrijk overlevingsmechanisme. En dat is zonder meer een positieve zaak. Angst helpt ons om dreigend gevaar te herkennen en te vermijden.

Soms staat angst echter niet meer in verhouding tot datgene waar men bang voor is. Dit kan verlammend werken. Men gaat steeds meer dingen van zich weg duwen en er ontstaat zelfs angst voor de angst. Op zo’n moment is de verbinding met de farmaceutische industrie snel gemaakt.

Ongezonde angst heeft immers een grote impact op het leven. Je kan niet langer de dingen doen die je zou willen doen. Je dagelijkse activiteiten geraken verkrampt. Je komt terecht in een vicieuze cirkel waar je zonder hulp moeilijk uit geraakt.

Tot pakweg de helft van de vorige eeuw leefde in het Westen de

overtuiging dat ons lot bepaald werd door God en door krachten die we niet beheersten. Deze mindset heeft intussen plaats geruimd voor grenzeloos individualisme. Maar kan de mens die verantwoordelijkheid wel aan?

Psycho-therapie, burn-out, zelfdoding... het zijn slechts enkele van de vele gevolgen. Meer nog: als je vandaag niet pretendeert angstig te zijn, dan krijg je al snel de stempel ‘abnormaal’ opgeplakt. Merkwaardig is dat, ondanks al die onheilspellende statements, angst ook een therapeutische waarde kan hebben.

Maar dan hebben we het over een ander soort angst: bijvoorbeeld horrorfilms en boeken met een groot thrillergehalte. En waarom doen wij met z’n allen mee met die gecommercialiseerde Halloweenrage? Het antwoord is simpel: zolang we zelf controle hebben over de situatie kan een kunstmatig angstgevoel zorgen voor een gezonde adrenalinestoot. In de tentoonstelling in Gent verwijzen opvallend veel kunstenaars naar deze artificiële griezel.

Emmanuel Van der Auwera laat zien hoe jongeren hun eigen angstbeleving filmen. Even verder laten de huiveringwekkende maskers van Kendell Geers en Fia Cielen een bangelijk gevoel na.

Hoog aan het plafond hangt een conservenblik van Joëlle Tuerlinckx. De vergelijking met een big brother-camera ligt voor de hand: geef je privacy op in ruil voor een veilig gevoel.

Benjamin Moravec

Maar kan je met gecontroleerde angst ook je ongezonde en ziekmakende

angst onderdrukken? Het is een vraag waar de tentoonstelling geen antwoord op geeft. Iedere bezoeker zal met z'n eigen achtergrond op zoek moeten gaan naar datgene wat voor hem of haar heilzaam is.

Fia Cielen

Angst
Museum Dr. Guislain - Gent
11.11.2017 - 27.05.2018
Di t/m vrij: 9.00u - 17.00u
Za en Zo: 13.00 - 17.00u
www.museumdrguislain.be

Stille Beer

spreekt

met een speelse glimlach
zonder betekenis
zit ik dadeloos

Ann Schiltz - keramiek

Kappa-lid Ann Schiltz heeft vooral met haar keramisch werk niet alleen hier maar ook in het buitenland de nodige erkenning gekregen. Het was niet verwonderlijk dat ze vorig jaar nog werd uitgenodigd om samen met de wereldtop mee te exposeren op de World Ceramic Art & Craft 2017 biënnale met als thema Bottles & Boxes.

Voor Ann was het vooral een heerlijk moment om met andere internationale kunstenaars van gedachten te wisselen en nieuwe inspiratie op te doen en daarna nog gedrevener dan voorheen haar atelier in te duiken. Hoog tijd om met een solotentoonstelling ook de rest van haar werk nog eens in de kijker te zetten.

Op uitnodiging van SD Worx exposeert zij in hun kantoren in Antwerpen. Ann haalt haar inspiratie niet alleen uit de natuur maar ze is in de eerste plaats een verhalenvertelster. Ze gebruikt daarvoor niet alleen keramiek maar ook via grafiek en poëzie maakt ze sprekend werk.

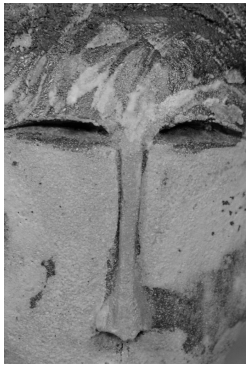

Silent Witness
SD Worx - Antwerpen
01.02.2018 - 30.03.2018
Ma t/m do: 8.00u - 17.00u
Vrij: 8.00u - 16.00u
www.annschiltz.com

Verlossing - deel 1

Yolande Van de Weerd

Het is een donkere nacht. Geen maan. Ik kan de baai van de Lagore horen zingen. Een geluwde storm. Zoekend sluip ik langs de oever. Mijn eigen adem is een angstwekkend geluid.

Ik ontdek de sloep en wacht, schuilend in de grillige schaduw der mangobomen. Zo is het me gezegd. Ik ben bang. De stilte is rusteloos. Onheilspellend. Ik hou mijn adem in.

Stappen, schuifelend, en gefluit. Dat moet de man zijn. Een enorme gedaante maakt zich uit het donker los. Even staan we afwachtend tegenover elkaar. Mijn ogen wennen aan de duisternis.

Het is een grote donkere man.

‘Don Farell,’ zegt hij. Een lage gedempte stem. Ik zwijg en wacht. ‘Don,’ herhaalt hij.

Mijn uitgestoken hand negerend gebaart hij naar de kisten die iets verderop staan, verscholen in het struikgewas. Grote, zware kisten.

Don gaat eerst aan boord. Het hout van de sloep piept. Ik hoor hem ingehouden vloeken.

‘Kom op, kid!’ Ik begin de vochtige kisten aan te reiken. ‘Alle twee tellen.’ Don zijn greep is zeker. Veel zekerder dan de mijne. De maan schuift aarzelend vanachter een wolk. Ik zie sporen van angst op Dons gezicht.

‘Vlugger, vlugger... die verdomde ratten. Een kist is aangevreten.’ Tussen de vochtige planken en het muffe stro voel ik koud metaal. Even. Een glimp. Een geruststelling.

‘Hoeveel nog?’ Don ademt zwaarder. Moeheid? We werken zwijgend, ritmisch.

Omdat de maan weer verdwijnt kan ik niet meer zien waar ik grijp. Een kist ploft in het water, dat blubberend opspat.

‘Verdomme!’ sist Don, me bij mijn nek schuddend. Ik por de volgende kist tegen zijn maag en we laden zwijgend verder.

‘Negenentwintig,’ tel ik. ‘Zevenentwintig, joch, zevenentwintig!’ Don wil roepen, beheerst zich amper. Ontgoocheling.

‘Laten we hertellen.’ Ik klim aan boord en betast de grauwe vormen, de planken tellend om te weten waar de kisten eindigen. Er hangt een verrotte stank in de sloep, slijk en afval van de baai. Mijn handen zijn glibberig geworden.

‘Ik tel er weer negentwintig.’ ‘O.K. Joch, aangeven, vlugger.’ Ik herbegin het laden, moeizamer, trager tegen wil en dank.

‘Ze zullen je pakken, lui en lam verdomme.’ Don is sterker dan ik. Bij het troebele maanlicht zie ik de spieren op zijn armen glimmen, hard. Ik span me tot het uiterste in. De kisten zijn loodzwaar. Mijn bewegingen zijn niet zeker en onbeheerst.

Aan een uitstekende houtsplinter rijt ik mijn onderarm open. Een schok van pijn. Ik weet niet of er slijk of bloed aan mijn vingers kleeft.

‘Hoeveel nog?’ Don werkt rustiger. De kisten ploffen regelmatig aan boord.

‘Hou je bek en tel!’ Ik hoop dat alles spoedig voorbij zal zijn. Dat ik veilig wegkom. Ik tel. Automatisch. Ook Don werkt met machinale regelmaat.

‘De kist is gezonken. We moeten ze ophalen, zoniet... ‘ Ik luister amper. Ik ben bang. Don klimt overboord. Hij duikt. Mijn angst maakt plaats voor energie. Ik had de kist gelaten waar ze was. Don heeft een andere drijfveer.

Ik begin sukkelachtig verder te laden. Moet alleen sjouwen. De sloep ligt nu diep in het water.

‘Achtendertig.’

Een hoofd breekt uit de vuile poel. ‘Een touw, vlug!’ Ik reik het hem over, strek mijn gepijnigde spieren.

‘Op mijn gefluit begin je te trekken, joch.’ Hij duikt weer onder. Het is of de baai hem opzuigt. Ik sta even alleen in de nacht, stom. Het water trilt rond de boot.

Don fluit. Ik trek als een razende. Pijn schiet door mijn gewonde arm. Het bloed klopt tegen mijn slapen.

‘Harder, we halen het niet!’ Don komt aan de oppervlakte en sleurt met zijn zwaar gewicht aan het touw. We winnen veld. Ik voel de pezen van de koord in mijn vingers bijten. Mijn vlees scheurt.

Een rauwe stekende pijn. Het water klotst harder tegen de sloep.

‘Maximum, kid!’ Hij krijst meer dan hij spreekt.

‘Maximum!’ Vlak voor mij zie ik de spieren van zijn nek, tot barstens toe gespannen, en het slijk loopt over zijn naakte rug. Een walgelijke stank stijgt op uit de Lagore, afval en rottigheid. Afschuw en pijn maken me misselijk. Ik begin te wankelen.

Don vloekt: ‘Verdomme!’ Ik geef mijn laatste reserve, terwijl ik water langs mijn benen voel lopen.

De kist komt boven. Log. Met een gulpend geluid komt ze in de sloep terecht.

Don bonkt op mijn schouders. ‘Schitterend.’ Hij lacht, het klinkt waanzinnig in dit oord. Mijn voeten smakken in het slijk.

‘Tel de laatste, en wegwezen.’ Het is Don die ze oplaadt, met een onverwachte nieuwe energie. Ik steek mijn handen in het koele water. Stukken slijm blijven tussen mijn vingers haken. Maar de frisheid is weldoend.

‘Vijftig.’ De sloep kreunt onder het gewicht. Ik verzamel nieuwe moed. De vrijheid is veel waard.

‘Roeien.’ De spanen branden als vuur in mijn handen, maar ik roei. De sloep kruipt traag door het slib, krijgt meer vaart naarmate de stroom breder wordt.

(wordt vervolgd)

James Rosenquist

André De Nys

Op 31 maart 2017 overleed James Rosenquist (1933-2017). Hij was één van de belangrijkste Amerikaanse pop-art kunstenaars.

Zijn collageachtige schilderijen verwijzen vaak naar de reuzengrote billboards die hij in de jaren zestig realiseerde op Times Square.

Rosenquist werkte vanuit een groot sociaal en politiek engagement.

Het museum Ludwig in Keulen toont onder meer het bijna tachtig vierkante meter grote schilderij ‘F-111’ uit 1965. Naast een high-tech F-111 straaljager schilderde de kunstenaar het grenzeloze Amerikaanse consumentisme op spiegels. Op die manier wordt de kijker een deel van het kunstwerk.

Andere pogingen om de kijker visueel, emotioneel en intellectueel te betrekken in de kunst zijn eveneens te zien in talrijke andere monumentale schilderij-assemblages. Ook het persoonlijk archief van de kunstenaar werd mee opgenomen in de tentoonstelling.

James Rosenquist
Museum Ludwig - Keulen
18.11.2017 - 04.03.2018
Di t/m Zo: 10.00u - 18.00u
www.museum-ludwig.de

Surpries 1

Werner Paenen

Het opzet om samenwerking aan te moedigen en verbinding te maken tussen werken van verschillende kunstenaars in de ruimte van kunstkapel Heuvels is een boeiende uitdaging. De toonplek kan fungeren om allerlei connecties uit te testen. Het kan gaan om persoonlijke, emotionele relaties of om esthetische affiniteiten.

Kunnen de kunstenaars zich losmaken uit het bestaand netwerk? Is het mogelijk om evidenties te schuwen en de comfortzone te verlaten?

De kunstenaars die deelnemen aan deze tentoonstelling willen de uitdaging aangaan. Ze staan garant voor veelzijdig werk dat zich ontwikkelt in een eigen taal.

Christel De Vrij maakt art-quilts, ze gebruikt daarvoor stoffen die ze zelf kleurt. Alle mogelijke verftechnieken komen aan bod: afbinden, zeefdruk, monoprint, draden. De bewerking gebeurt met de hand of machinaal. Poëtische doeken zijn het resultaat.

Het werk van Erik Simons zit geworteld in de polderklei. Het gegroefde landschap met zijn begroeiing bezorgt hem de nodige inspiratie voor ruimtelijk werk en tekeningen.

De fascinatie voor repetitieve elementen is een constante in het werk van Gi De Sadelaer. Zijn schilderijen in acryl en olieverf op canvas en MDF tonen uitgebalanceerde composities van de realiteit.

Martine Mariën maakt expressieve schilderijen op canvas. Inspiratie haalt ze uit levende modellen; korte schetsen verwerkt ze al schilderend op doek, vette toetsen tegenover schrale penseelstreken, met afwijkende vormen en vervormingen.

Opvallende gelijkenissen tussen industriële verpakkingen en architectuur uit oude culturen zijn voor Peter De Vos aanleiding tot het maken van grote keramische installaties. Verleden en toekomst komen op die manier tot een verrassende symbiose.

Surpries 1 vindt plaats in de kunstkapel Heuvels (KAS). Werner Paenen is curator.

In april en juni mag je de volgende edities van SURPRIES verwachten.

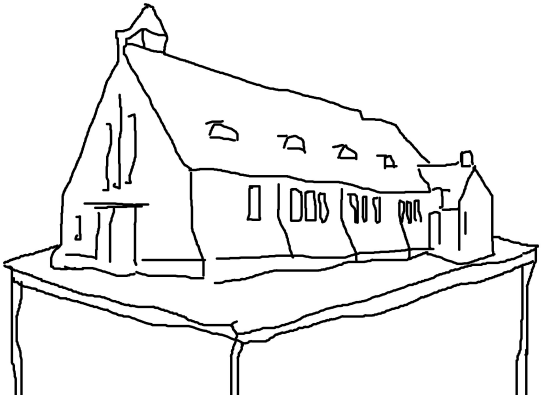

Mevrouw Bringas - Benito Perez Galdos

Guy van Hoof

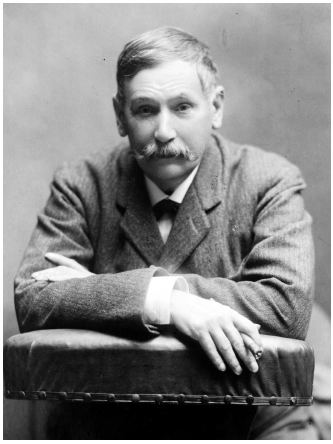

Benito Perez Galdos

‘Schatje, luister eens... Als we dan toch naar dat vervloekte kuuroord gaan, dan zul je het moeten doen met de jurken die je hebt. Je vermaakt ze, je verandert ze, je haalt van de ene iets af en zet het op een andere weer aan... en dan zijn ze weer als nieuw.’

Aan het woord is Don Francisco Bringas, die beknibbelt op de uitgaven van zijn vrouw op het gebied van kleren, uitgaan en dat soort luxe die volgens hem niet nodig is en beter kan worden vermeden. Nochtans heeft hij geld genoeg, maar hij is vrekkig en oppotten was in zijn ogen het grote doel. Zelfs de peterselie die zij in de keuken gebruikte werd haarfijn in een kasboek genoteerd! De auteur, Benito Perez Galdos, voegt eraan toe dat in een huwelijk zelden overeenstemming wordt bereikt en niemand volmaakt gelukkig is, want de duivel, God of de maatschappij maken er een knoeiboel van.

Galdos (1843-1920) tekent in de roman Mevrouw Bringas (oorspronkelijke titel La de Bringas) inderdaad een tegenstelling die er mag wezen. Mevrouw Bringas is nogal verspilziek, of misschien is ze juist door de knip op de beurs van haar man geneigd eigen pleziertjes te zoeken, vooral om er mooi en modieus uit te zien. Dan zijn er nog de vriendinnen die meer geld bezitten om grote sier te maken, of zelfs geld van haar lenen, want veel kopen geeft aanleiding tot een berg te betalen rekeningen.

Rosalia raakt in de problemen. Hoe kun je nog respect opbrengen voor een man die zeurt over een paar erwten meer of minder in de stoofpot? Het gaat zover dat ze bedelaars benijdt omdat die hun geld kunnen besteden zoals ze willen. En natuurlijk is er wel een man die haar wil helpen, geld wil voorschieten, er zijn pandjeshuizen en vrouwen van verdacht allooi die weten hoe aan geld te komen tegen een woekerrente. Want Rosalia betaalt de ene rekening met een nieuwe lening, waarna ze opnieuw de winkels en modemagazijnen afschuimt.

Benito Perez Galdos is een grote naam in de Spaanse literatuur van de 19e eeuw. In 1912 werd hij voorgedragen voor de Nobelprijs. Hij schreef de klassieke roman 'Miau' (1888), die werd opgenomen in de Prismareeks Klassieken (Prisma Klassieken 24, eerste druk 1979), en is zeker bekend door 'Tristana', dat werd verfilmd door Bunuel. De dialogen bij Perez Galdos zijn spits, de karakters altijd uiteengerafeld en met ironie beschreven.

Rosalia zit niet alleen tussen de twee bekende vuren, er zijn er een heleboel en om ze allemaal te blussen mist ze de persoonlijkheid. Dat is overigens de reden dat ze zo opkijkt naar haar vriendin die haar meesleept in haar koop- en modeverslaving. Dat blijkt dus van alle tijden te zijn!

'Deze gave van haar vriendin was voor mevrouw Bringas als een schitterende zon waarin ze niet kon kijken zonder verblind te raken. Want ze had de markiezin in dit opzicht zo hoog staan, dat ze geen mening durfde te hebben die geen echo was van de door haar verkondigde hoogstaande waarheden. Elke twijfel omtrent kleur of model van een jurk werd door een enkel woord van Milagros weggenomen.'

Dan is het pech hebben met een echtgenoot die elke cent omdraait, keurt, controleert en in kasboeken noteert, zodat het begrijpelijk is dat mevrouw Bringas zich een regelrechte gevangene begint te voelen. Galdos schrijft over ambtenaren en

mensen met gebreken, familiebanden, over ijdelheid en de gevolgen van verkeerde beslissingen en investeringen.

Bij uitgeverij Menken, Kasander & Wigman, Leiden, is nu al een indrukwekkende reeks vertalingen verschenen van Spaanse auteurs (ook wel Catalaanse), die zonder uitzondering hier een lezerspubliek verdienen. Romans van Alvaro Pombo, Josefina Aldecoa, Miguel de Unamuno met zijn roman over de afgunst 'Abel Sànchez', of 'Nada' van Carmen Laforet dat wel één van de mooiste romans uit de Spaanse literatuur word genoemd (een populaire klassieker geschreven toen ze 1944 debuteerde op 23-jarige leeftijd), of om er nog één te noemen de kanjer van de Catalaanse schrijver Narcis Oller (1846-1930) met zijn epos 'Goudkoorts' (La febre d'or) dat bij Menken, Kasander & Wigman verscheen in 2007. Mooie uitgaven, ook in een gebonden versie, die de betere Spaanse en Catalaanse literatuur toegankelijk maken en laten ontdekken.

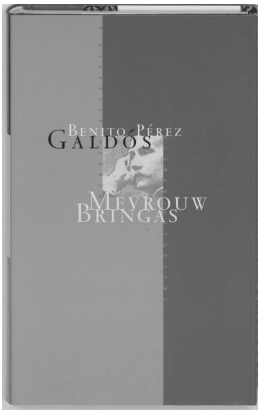

Benito Perez Galdos, Mevrouw Bringas, 2001

Kristin Van Dorpe - schilderkunst

André De Nys

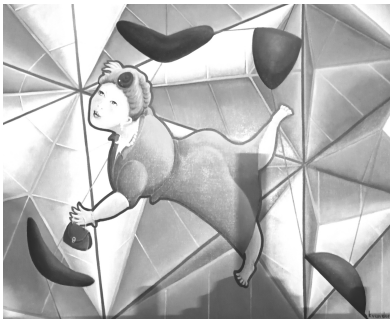

Kappa-lid Kristin Van Dorpe schildert een wereld vol komische en relativerende gedachten, maar telkens met een ernstige ondertoon. Realistische details worden moeiteloos gecombineerd met een wereld die alleen in verf kan bestaan.

De inspiratie voor haar werk vindt de kunstenares in haar eigen leefwereld: een reisimpressie, bloemen uit de tuin, een toevallige ontmoeting... Elk tableau vertelt een verhaal dat voor een deel is ingegeven door milde humor.

‘Een schijnbaar onbewogen dag’ is de titel van een schilderijenreeks die in Zilverheem getoond wordt. Een welstellende mollige dame bezoekt een museum voor hedendaagse kunst. Ze staart ietwat verloren, met haar onafscheidelijk sjakoske in haar hand, naar al die raadselachtige kunstwerken. Ze kijkt nieuwsgierig rond.

Wat is kunst? Dat ietwat vreemde beeldhouwwerk daar of de museumbezoeker even verder?

Kristin Van Dorpe laat ons meekijken in het hoofd van de dame van stand. En daar word je als kijker goed gezind van!

De poëzie van de eenvoud staat centraal, maar tegelijkertijd is het confronterend en amusant.

In een tweede reeks schilderijen krijgt niet de mens een centrale plaats. Bloemen uit alle seizoenen spetteren als kleurrijk vuurwerk van het doek. Het werk van Kristin bulkt van joie de vivre!

Toonmoment Kristin Van Dorpe
Zaal Zilverheem, Antwerpsesteenweg 212, Kapellen
Zondag 25.03.2018 van 13.00u - 17.00u

Kappa-thema 2018: muziek

André De Nys

Kunstplatform Kappa heeft een nieuwe reservatie geboekt voor Expog in oktober 2018. De geplande tentoonstelling brengt dan MUZIEK in de hoofdrol. Muziek verbeeld of verwoord, en hopelijk ook verklankt !

Muziek die diverse werelden met mekaar kan verbinden. Muziek die je kan raken in ’t diepste van je hart. Muziek ook die je uitnodigt om eens stevig uit de bol te gaan. Of muziek die enkel wil dienen als ‘behang’ op de achtergrond.

Kortom... iedereen zoekt zijn eigen weg in het muzikale labyrint. Voor de ene zal het Mozart of Bartok zijn. De andere zal zich laten inspireren door Thelonious Monk of Kris Defoort. Nog iemand anders zal aan de slag gaan met Stef Bos of Cecilia Bartoli.

Ook jouw exploten kunnen een plaats krijgen in de tentoonstelling in oktober in Expog, zolang de gekozen muzikale inspiratiebron maar duidelijk herkenbaar is in het kunstwerk. Een originele titel kan mee dienen om jouw referentiekader te benadrukken.

Met dit project wil Kappa haar ambitie tonen om de kunstenaar een uitdaging te bezorgen. Zoek dus geen bestaand werk op je zolder, maar creëer iets nieuw en verlaat je geëigende creatieve paden. Breng een hommage aan je favoriete muziek... smijt je eens in een muzikaal avontuur!

Met nog een volledige zwangerschap van negen maanden voor de boeg, willen we graag samenkomen om over dit alles van gedachten te wisselen, om bouwsteentjes aan te dragen, om inspiratie aan te wakkeren...

We organiseren een eerste praatcafé hieromtrent op maandag 19 februari om 20u. Locatie: Tracé, Veltwijcklaan 222, Ekeren.

Iedereen die interesse heeft om iets in te brengen rond ons muziekproject is welkom. Dat kan een live performance zijn, een woordje toelichting bij jazz of musicals, of gewoon luisteren...

Performers geven een seintje op info@kappakunstplatform.be.

Maria Peeters - solden!

Kappa-lid Maria Peeters denkt met plezier terug aan haar expositie in zaal Zilverheem, Antwerpsesteenweg 212, Kapellen.

Daar zij eind 2018 naar een appartementje verhuist, moet zij veel van haar werken wegdoen. Om de expositie af te sluiten, nodigt zij jullie op 18 maart a.s. tussen 14u en 17u nog eens uit. Je kan dan haar werk nog bezichtigen en eventueel voor een prikje nog iets aanschaffen. Iedereen welkom!

Maria Peeters
Zaal Zilverheem - Kapellen
18.03.2018 van 14.00u - 17.00u

Winnie Lemmens - schilderkunst

Kappa-lid Winnie Lemmens vertrekt voor haar schilderijen van eigen foto-opnames. Haar jarenlange ervaring in manuele fotoretouche is duidelijk herkenbaar. De hedendaagse glaskunst in de Merksemse bibliotheek geeft de werken van Winnie een extra dimensie.

Mens in museum tot bibliotheek
Bibliotheek Park, Van Heybeeckstraat 28A, Merksem
03.03.2018 - 31.03.2018
Di, woe, do: 10.00u - 20.00u
Vrij, za: 10.00u - 17.00u

Een manke vertelling

Lucien Denissen

Er was eens... Nee, zo mag ik niet beginnen, dat is niet stoer genoeg. En ik moet de nieuwe regels volgen. Deze keer wordt geen enkel meisje ongevraagd gekust, hoe mooi ze ook is en hoe onrustwekkend ze ook voor eeuwig lijkt te slapen. Dat geeft immers aan toekomstige zedendelinquenten een vrijgeleide: ‘Die van Doornroosje deed het ook.’

‘Want, jongen, kom mij niet vertellen dat het eigenlijk een mond-op-mond beademing is. Of alleen maar symbolisch: dat ze slechts schijndood is, een beetje onder invloed (ja, van wat eigenlijk?), nog onwetend over haar identiteit, en dat ze nog moet ontwaken uit haar onderbewustzijn.’

Hoe kan ik dan het sprookje in eer herstellen, nu de sfeer eromheen alsmaar Grimmiger wordt? Ik mag zeker geen kinderen laten opsluiten in een hok, vooral niet om ze vet te mesten. Heksen die dat doen, bestaan al lang niet meer, hokken evenmin. Of maakt het de jonge lezer(es) soms weerbaarder als hij/zij merkt dat je uit een uitzichtloze situatie ook kan proberen te ontsnappen?

Tenslotte mag ik ook niet meer eindigen met ‘en ze leefden nog lang en gelukkig’. Romantiek en symboliek zijn afgeschreven. Eens kijken wat we dan nog kunnen leveren. Proberen maar.

> Noemi was een heel lief kind, maar wel heel nieuwsgierig: ze wilde gewoon alles weten. Vaak konden haar ouders haar vragen beantwoorden, zoals: ‘Waarom is het ’s nachts donker?’ Maar soms lukte het niet, bijvoorbeeld als ze vroeg: ‘Waarom kan een olifant niet zo klein zijn als een poes?’ Dat had wel een nieuwe speelkameraad kunnen opleveren.
> Overigens had ze zelf behoorlijk wat fantasie, bijvoorbeeld als ze kwam vertellen: ‘Mama, mijn knuffel heeft gezegd dat hij voortaan in zijn eigen bed zal slapen.’

De tuin was niet al te groot, maar het poortje naar de buren stond altijd open, zodat ze ook daar kon gaan spelen en al eens een snoepje kreeg van Louis en Mariette, wiens kleinkinderen ver weg woonden. Daar stond ook een grote boom, die ze beschouwde als een dikke vriend met wie je kon praten. ‘Met wie ga je later trouwen?’ vroeg de eik. ‘Met een beer met een manke poot,’ lachte ze, ‘en als ik die niet vind, met jou.’ De domme eik liet van vreugde zijn bladeren wapperen in de wind.
Vijftien jaar later was ze met haar familie op reis geweest en kwamen ze tegen middernacht terug thuis. ’s Anderendaags stond ze erg laat op en liep via het poortje naar de buren. Ze passeerde langs de eik, maar… die was verdwenen! Op dezelfde plaats stond nu wel een mooie jongeman, die glimlachte toen hij haar zag. ‘Ik ben Noah,’ zei hij. Ze was helemaal uit haar lood geslagen en stamelde: ‘Ik, Noemi… ‘ De jongen begreep meteen dat hij haar een verklaring schuldig was: ‘Mijn grootouders zijn naar een rusthuis, en wij zijn teruggekeerd uit Australië. Nu wonen we hier. Wil je een appel, misschien?’
En zo zaten ze samen een appel te eten op de doorgezaagde boomstam. De wortels die in de grond waren blijven zitten, lachten: ‘Is dit je nieuwe knuffelbeer?’ Ze praatten nog wat over school en maakten vakantieplannen. Toen Noah tegen het middaguur opstond om te gaan eten, zag Noemi dat hij zijn been een beetje sleepte. ‘Uit de boom gevallen,’ was de uitleg.

‘Een goede poging, dat wel, maar je moet er heden wel op letten altijd correct te blijven. Die mankepoot, tot daar aan toe. ’t Had echter even goed een gevluchte Afghaan kunnen zijn, niet? En rusthuizen bestaan niet meer, die heten nu RVT. Verder: die scène met die appel, was dat niet al te doorzichtig? Of was dat een dekmantel voor wiet misschien? En genderneutraal was het ook al niet! In ’t vervolg moet je het meisje misschien wat meer initiatief laten nemen, maar ook niet al te veel, want ze heeft nogal wat fantasie zo te zien. En van trouwen zou ik maar niet meer spreken, dat is beangstigend voor een kind.’

Agenda

Praatcafé 'Kappa-thema 2018: muziek'
19.02.2018 om 20.00u, Tracé - Ekeren
Performers schrijven zich in op info@kappakunstplatform.be

De poëzie van het prozaïsche - Jan Daneels
03.03.2018 - 14.03.2018, Tracé - Ekeren
Zaterdag en zondag: 14.00u - 18.00u
Woensdag: 19.30u - 22.00u

Surpries 1
10.03.2018 - 18.03.2018, Kunstkapel Heuvels - Kapellen
Zaterdag en zondag: 11.00u - 17.00u
Woensdag: 13.00u - 17.00u
Vrijdag: 18.30u - 21.30u

Maria Peeters
18.03.2018, Zilverheem - Kapellen
Zondag: 14.00u - 17.00u

Kristin Van Dorpe
25.03.2018, Zilverheem - Kapellen
Zondag: 13.00u - 17.00u

Silent Witness - Ann Schiltz
01.02.2018 - 30.03.2018, SD Worx - Antwerpen
Maandag t/m donderdag: 8.00u - 17.00u
Vrijdag: 8.00u - 16.00u

Mens in museum tot bibliotheek - Winnie Lemmens
03.03.2018 -31.03.2018, Bibliotheek Park - Merksem
Dinsdag, woensdag en donderdag: 10.00u - 20.00u
Vrijdag en zaterdag: 10.00u - 17.00u

Fritten en fotografie - Winnie Lemmens en Jan Daneels
16.01.2018 - 16.04.2018, Frietkot Max - Antwerpen
alle dagen: 12.00u - 24.00u

Kunstplatform KAPPA vzw

een kunstenaarscollectief voor de regio Noord-Antwerpen

Kappa Stuurgroep

Voorzitter: Ivan Janssens, Nijverheidslei 77, 2180 Ekeren
0496 55 77 88 - janssens.ivan@telenet.be
Secretaris: Jeannine Geertsen, Heizoomlaan 21, 2950 Kapellen
0486 56 52 53 - jeannine.geertsen@skynet.be
Penningmeester: Lucy Leger, Veltwijcklaan 97, 2180 Ekeren
03 541 66 73 - lucy.leger@skynet.be

Stuurgroepleden:

André De Nys, Guy Renders, Erik Simons, Nora Alaerts, Hubert Roosen, Liliane Denayer, Marianne Nieuwinckel

Lid worden

Lidgeld: 20 euro per kalenderjaar per correspondentieadres (ongeacht het aantal leden op dat adres)
Onze bankrekening: p/a Kunstplatform Kappa vzw
IBAN: BE08 4137 2036 6113 - BIC: KREDBEBB

Kappa Letter 10

Eindredactie en verantw. uitg.: Marianne Nieuwinckel - marianne@nieuwinckel.be
Publicatie: verschijnt in februari, april, juni, augustus, oktober, december

Elke publicatie moet de spreekbuis zijn van en voor ALLE leden. Wil je je tentoonstelling of een ander cultureel evenement aankondigen, schrijf je cursiefjes of poëzie of geef je gewoon graag je mening: bijna alles kan! Je bezorgt je bijdrage aan de eindredactie ten laatste op de 15e van de maand voorafgaand aan de publicatiemaand. Het is fijn als je in het onderwerp van je e-mail 'Letter 10' vermeldt!

www.kappakunstplatform.be
www.facebook.com/kunstplatformkappavzw

MAART

Za 10	11u-17u
Zo 11	11u-17u
Wo 14	13u-17u
Vr 16	18u30-21u30
Za 17	11u-17u
Zo 18	11u-17u

2018

KUNSTKAPEL HEUVELS

WATERSTRAAT 30 KAPELLEN

SURPRIES 1

CHRISTEL DE VRIJ
ERIK SIMONS
GI DE SADELAER
MARTINE MARIËN
PETER DE VOS

CURATOR WERNER PAENEN

Kunstplatform KAPPA